“Biz”den geriye Ne kalıyor?

Nihal Bengisu KARACA, 19 Ekim 2026

https://www.haberturk.com/ozel-icerikler/nihal-bengisu-karaca/3920921-bizden-geriye-ne-kaliyor

45 yıl aynı yayınevinin genel yayın yönetmenliğini yapan, Mazlum-Der’in eski genel başkanı, Araştırma ve Kültür Vakfı’nın kurucularından Cevat Özkaya’nın vefat haberi boğazımda muştayla vurulmuş gibi bir ağrı bıraktı. Şile’deki evimin bahçesini sel basması ve biriken göletin 50 cm’i bulması haberiyle kapıldığım telaş yüzünden cenazesine yetişemedim.

Türkiye’de hayatta kalmak, hayatın seri zorbalığına karşı her gün yeniden mücadele etmek demek. Bir felaket ötekini kovalıyor; insan iyi insanları unutuyor, önemli günlerinde yanlarında olamıyor, ahiret yolculuğuna uğurlayamıyor. Gecenin bir vakti başını yastığa koyduğunda ancak sorabiliyor: Biz ne yaşıyoruz?

Allah mekânını cennet eylesin. Cevat Ağabey’in yokluğu bir boşluk, bir çöküş, bir fenalık hâli olarak duyumsanacak. Çünkü onun kuşağından her bir insanın gidişiyle yalnızca bir ömür eksilmiyor; “Biz hâlâ biziz, hâlâ o değerler sisteminin parçasıyız” diyebilmemizi sağlayan bir dayanak da ortadan kalkıyor. Hikâyeleri yerli yerine oturtan, kimseyi haksız yere töhmet altında bırakmadan konuşabilen, varlığıyla ahlaklı ve düzgün Müslümanlar olmanın hâlâ mümkün olduğunu hissettiren o figürlerin azalmasıyla birlikte ortak ölçülerimiz de zayıflıyor.

AHLAK HAFIZASININ KÜÇÜMSENMESİ

Fon skandalında üzerimize çöken asıl ağırlık belki de buradan geliyor. Mesele elbette para; ama asla yalnızca para değil.

Yıldıray Oğur’un ifadesiyle, “kul hakkı yeme rekoru”nu kıranın bize az çok benzediğini sandığımız insanların arasından çıkması.

Asıl yıkıcı olan, yıllarca aynı ahlaki iddiaların etrafında buluştuğumuz insanlarda bu iddiaların tersini görmek, üstelik bir de bu durumdan somut zarar görnek.

Nitekim Ak Parti tabanı, “yüzde 4,6’lık sorun” cümlesini teknik bir açıklama olarak duymuyor; kendi değerlerinin küçümsenmesi olarak okuyor. Çünkü insanlar, kimlerin hangi bilgilerden haberdar edilerek ve hangi ayrıcalıklarla başkalarından önce pozisyon aldığını görüyor. Bunun hak yememekle bağdaşmadığını da biliyor.

YARA SARILMAZSA...

Aziz Mahmud Hüdayi Vakfı’nın fon krizini denetimsizliğin, göz yummanın ve kayırmacılığın sonucu olarak nitelemesi bu yüzden önemli. Aydın Ünal’ın, yaranın kapatılmaması hâlinde bünyeyi içeriden saracak bir hastalığa dönüşeceği uyarısı da aynı yerden geliyor. Bunlar muhalefetin dışarıdan yönelttiği eleştiriler değil; hâlâ dürüstlüğün mümkün olduğuna inanmak isteyen insanların sözleri.

GERİYE KALACAK MİRAS BU MU?

Muhalefetin etkisizleştiği hem iktidarın hem kendi bagajının altında ezildiği bir ortamda bu yükü paylaşacak başka bir omuz da kalmıyor.

Her sabah yorgun uyanmamızın sebebi yalnızca ekonomik sıkıntılar değil. Boğazımıza takılan soru şu: Bizden geriye ne kalacak? Bizim mirasımız bu mu?

Bazı kayıplar yalnızca bir insanın ardından duyulan üzüntü değildir; o insanın neyi temsil ettiğini ve yokluğunun neden bu kadar ağır geldiğini de düşündürür.

Cevat Ağabey gibi insanlar, bütün çürümeye rağmen başka türlü yaşamanın mümkün olduğunu hatırlatıyordu. Şimdi birer birer gidiyorlar. Onların ardından yalnızca özlem duymuyoruz; kendimizi tartabileceğimiz ölçüleri de yitiriyoruz.

Tam da bu nedenle kitlesel büyüme ya da görünürlüğün artması güvensizliği ya da yalnızlığı azaltmıyor.

Nitekim iktidar tabanının beklediği şey birkaç açıklama ya da meselenin gündemden düşmesi değil. Çünkü tehlikede olan yalnızca para değil; insanın kendisine bakarken hâlâ inanmak istediği ortak değerler. Bu değerlerin aşınmasına itiraz edenlerin sırtlarını dayadıkları yerden başlattıkları linç girişimleri de güvensizliği derinleştiriyor.

Keşke bazı insanların kıymetini yaşarken bilmeyi başarabilseydik. Keşke onların temsil ettiği ahlaki ölçüleri ancak bir skandalın, bir selin ya da yetişemediğimiz bir cenazenin ardından hatırlamak zorunda kalmasaydık.

Cevat Ağabey'in ardından içime çöken ağrının bir tarafı da bu: Bizi kendimize karşı mahcup olmaktan kurtaran insanlar azalırken, insanı insan yapan, insanı "kendisi" yapan sınırları silmekte pek cüretkâr olanların sürekli çoğalması.